

Cezar Amariei

Exerciții de liniște

povestiri

POLIROM
2021

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2021 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legea în vigoare.

Foto autor: © Adrian Mociulschi

Pe copertă: © nuvolanevicata/Depositphotos.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

AMARIEI, CEZAR

Exerciții de liniște: povestiri / Cezar Amariei. – Iași: Polirom, 2021

ISBN 978-973-46-8599-8

821.135.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

Forța personajului colectiv	7
Înainte să adoarmă	19
Pe măsură ce trece timpul	31
Umbre	41
Un vin bun	69
Sunetul sticlei	79
Moștenirea	85
58 de secunde	97
Lumină lină	108
Instantanee	120
Eliberarea	140
Cum mi-am petrecut vacanța de vară	150
Pete de culoare	154
Totul va fi bine	170
Lecția	189

Sunetul sticlei

— Da, mare lucru nu s-a schimbat pe-aici. Mă rog, pe tine nu te știu, dar în principal cam toate au rămas la fel. Uite, barometrul Black Forest e tot în dreptul ușii. Nu vorbește cu mine, de fapt, nu vorbește cu nimeni. Așa sunt ăștia din neamul lui, își dau importanță, se cred mai utili ca noi. Păi, când l-a făcut Torricelli pe strămoșu-său, noi eram deja în lume de mii de ani, dar ce să-i spui unui obiect care nu are valențe artistice și nici vreo mare utilitate. Ce să-ți zic, barometru cu mercur. Ar trebui interzis. De altfel, am înțeles că nici nu prea mai e legal.

Își drege ușor vocea.

Văd că secreterul „bonheur du jour“ e tot la locul lui, frumos îi mai strălucește furnirul din lemn de nuc, îți spun un secret, știi să ții secrete, nu?, oricum, nu contează, voiam să spun că tot timpul am invidiat secreterul pentru modul cum strălucește. Nu știu cu ce lac îl șterge săptămânal bătrâna, dar ține cu siguranță și de calitate, uite, masa sorentină din mijlocul încăperii nu reflectă așa lumina și doar o îngrijește cu aceeași soluție și aceeași cârpă, știu,

o să-mi spui că ăsta e stejar intarsiat și nu e nici aproape de fereastră, să cadă natural lumina, dar eu cred că totul ține de caracter, adică de lucrătură, trebuie să vină ceva și din vâna ta.

Dai plopul cu oricâte straturi de lac, degeaba! Dacă-i plop... N-ai ce-i face.

Tu ești nou și nu știi, dar eu stăteam pe comoda Napoleon al III-lea, unde e acum vasul din porțelan de Sèvres. Da, aveam de acolo cea mai bună perspectivă, era normal să fie așa, toți din neamul meu nu stau decât la loc de cinste: un frate mai bătrân e în colecția regelui Harald al Norvegiei, da, da, nu te mira, o soră stă la regina Elisabeta a II-a a Angliei, alta pe la Vatican, ce să mai vorbesc de muzee, prin Austria, Japonia, Suedia, Franța. Dar pe unde nu suntem împrăștiați? Câțiva, mai sportivi, au fost la Rio, la Olimpiadă, unul a fost oferit trofeu la turneul de tenis Țiriac-Năstase. E adevărat că avem și o oaie neagră, un frate a intrat în colecția lui Putin, dar care familie e perfectă? La urma urmei, nu a ajuns pe mâna vreunui criminal...

Nu pari prea vorbăreț. Adică, mda, înțeleg, la ce obârșie am eu, ce să mai spui, e bine că taci, e bine în viață să-ți știi locul, și așa nu înțeleg cum am ajuns amândoi pe aceeași masă, tu pari a fi un ceainic de treabă, dar, nu mi-o lua în nume de rău, ești un ceainic cât se poate de banal, dacă erai și tu vreun Berndorf, un art nouveau sau art deco, ceva, dar așa? Măcar ești făcut manual? Dă-te puțin mai încolo, să văd ce scrie pe tine... Faimar, din

Baia Mare. Vai de smalțul tău. Nu mă înțelege într-un sens nepotrivit, sunt convinsă că ești util, dar cred că ai ajuns aici din greșeală, bătrâna nu aducea așa ceva în casă, adică îți dai seama numai dacă privești în jur sau dacă te uiți la mine: sunt totuși o Nemțoi, făcută de „Brâncuși al sticlei“. Am și semnătura la bază.

Nu te uita că sunt puțin sâsâită, nu m-a făcut maestrul așa, m-a scăpat mai demult din mână un copil, când a venit la bătrână, cred că-i era ceva nepot, de atunci am crăpătura asta la buză și bucățica lipsă, bătrâna a fost tare supărată când m-a văzut. Ca să mă protejeze, m-a băgat într-o cutie și m-a ascuns în podul casei. Am stat acolo ceva vreme, am văzut apa de afară printr-un ochi de geam cum s-a făcut tare și albă de mai multe ori, mi-a fost puțin urât, că nu aveam cu cine schimba o vorbă, era și un urs de porțelan cu laba ruptă, cam mitocan, mă rog, la ce să te aștepti de la un urs? Noroc că mă țineam singură de vorbă, îmi mai aduceam aminte de seratele pe care le făcea bătrâna, lume fină, artiști, mai puțin maestrul Beldescu, îmi venea să-i cad în cap de câte ori îl vedeam pe cabotinel ăla înfumurat, mizerabil actor, mi-ze-ra-bil, îl știi? mai bine că nu-l știi, n-ai pierdut nimic, spun unii că am gura mare, dar nu e adevărat, așa m-a făcut maestrul Nemțoi, tot el mi-a pus și dunga asta de negru, parcă-l văd în atelierul lui enorm, luminos, plin cu tot felul de obiecte din sticlă aduse la finisat, cu vase, cu sculpturi, bucăți omogene sau

neomogene, parcă-l aud cum vorbea cu noi sau despre noi, celor care-l vizitau:

„Să știi că sticla cântă“, spunea, trecând unghia arătătorului peste o bucată paralelipipedică, verde, ca o cahlă.

Muta apoi unghia peste sora ei. Suna, într-adevăr, puțin altfel.

„Are altceva în interior, altă compoziție, altă grosime“, spunea și-și plimba unghia spre o nouă cahlă verde, rezonau diferit grăunțele de nisip, apa și focul din ele.

Dacă nu aș fi atât de perfect de netedă din construcție, parcă s-ar strânge și pe pereții mei câteva striatii, când îmi amintesc cum îmi vorbea când aveam 1.200 de grade, apoi o mie de grade, apoi șase sute și mi-a spus că nu mi-a văzut de la început culoarea, că nu avea cum să o vadă la o asemenea temperatură, trebuie să o simtă și el a simțit pentru mine un roșu-portocaliu și așa am ieșit, și mi-a adăugat apoi dunga asta neagră, subțire, la gură.

Oricum, mă bucur să văd că m-au scos acum din podul casei, nu era drept să stau acolo, nu ții acolo un Nemțoi, probabil mă duce la restaurat, poate a fost de acord bătrâna să mă împrumute pentru vreo expoziție, părerea mea este că ciobitura asta mică de fapt mi-a dat mai multă personalitate, știi, cum spunea și profesorul acela grizonant, care mirosea frumos, a vodcă, și dădea lecții despre cub. Așa, vase întregi găsești pe toate drumurile, dar una

de autor cu o mică inadecvare, care-i sporește farmecul, mai rar. Cine are curaj să sfărâme o bucățică și să spună apoi „ce obiect perfect ar fi fost acesta, dacă nu ar fi avut un punct sfărâmat“.

Sunt curioasă doar unde voi merge, la care expoziție. La Cotroceni maestrul a fost deja, la Lisabona a fost, poate Japonia? Da, și aici a mai mers, dar mi-ar plăcea să văd și eu Japonia, poate prind un ceremonial al ceaiului, să-ți spun apoi, dacă ne mai întâlnim, cum se comportă un ceainic adevărat, măcar atât să știi, dacă nu ai avut noroc în viață de o obârșie mai bună. Mă mir totuși că nu văd niște folie de ambalat cu bule, nu poți să mergi oricum până la capătul pământului, îți trebuie o pregătire serioasă, altfel riști să te faci bucăți. Văd că băiatul ăsta se tot învârte pe aici și a lăsat lângă noi niște ziare și o cutie de carton, mulțumesc, dar nu mă interesează bârfa zilnică, seamănă puțin cu nepotul care m-a scăpat din mână, doar că e ceva mai mare, oare pe unde-o fi bătrâna și de ce e atâta liniște?

*

— În cât timp crezi că ajungi? Să știu cum facem, că mi-e foame. Am luat eu pâine. Voiam să știu doar dacă pregătim ceva de mâncare sau comandăm. Nu știu. Sincer, n-am chef să gătesc nimic, sunt leneș. Mai bine cerem să ne aducă trei pizza, chiar

am chef de pizza. Cum crezi, eu vreau cu anșoa. Nu, George e la el în cameră, sigur se joacă, ce vrei să faci, lasă-l și tu măcar duminica. A fost dimineață la pregătire la germană, mi-a spus că și-a terminat temele pe mâine, pe bune, ce vrei să faci din el? Asta e, dacă ne minte, pe el se minte. Nu, a venit singur de la pregă, eu am fost în Talcioac. Da, a venit singur, ce mare scofală? S-a inventat autobuzul pentru asta, prea îl cocoloșim. Cum se mai simte maică-ta? Hai mai bine acasă, ți-am luat ceva mișto. Din Talcioac, doar ți-am zis. Am găsit un ceainic. Ceainic de ceai, cum adică ce fel de ceainic?! Din ceramică. Alb cu ceva desenat pe el, ca o piersică, și un fel de vișină și o frunză. Nu e panaramă, dacă-ți spun că e mișto. Zece lei. Face, o să vezi, l-am luat de la un puști, mi-a dat moacă și o vază din sticlă roșie, e puțin spartă la gură, dar am luat-o pentru George, spunea că le-a cerut la școală să aducă tot felul de cioburi pentru atelierul în care fac mozaic. Nu, n-am spart-o încă, nu știu unde e ciocanul, asta voiam de fapt să te întreb, știi cumva unde l-ai pus?, că tu ai făcut ultima curățenie prin cămară. Nu, ai o obsesie cu gunoaiele, când ți-am adus eu gunoaie în casă, de te plângi atât? OK, dacă vrei, o arunc acum la container. Bine, dragă, cum spui tu. Bine. Mie nu-mi pare rău, dar e păcat. Spune, comandăm pizza?